

varoval in ji zgodbe pravil, ko babice ne bo. Zdelo se ji je, da mora babico braniti. Zakričala je:

»Matere ne...!« Julko je premagal jok. V hiši so se spogledali. Mama je stopila k peči in prijela Julko za roko.

»Kdo ji pa kaj hoče? Neumnica!«

Pa se Julka ni dala odgnati. Da so sveti Trije kralji po babico prišli, da jih je prosila, naj ji smrt napovedo, in da bo umrla, je vedela v eni sapi. Šele ko je mama kraljem dala v vreče vsakemu lepo zapечен štrukeljček in so izginili na klancu, jo je babica potolažila.

Pravila ji je o revnih otrocih na koncu vasi, tam v zadnji bajti. Mama jim je umrla, oče pa nima dela. Jest nimajo nikoli dovolj. Zato so se oblekli kakor trije kralji in šli koledovat. S pesmijo in dobro besedo si bodo nabrali darov, da bodo vsaj vedeli, da so prazniki.

»O, včasih, ko sem bila tako majhna, kakor si zdaj ti, so vsako leto hodili otroci koledovat. Pa še celo kamelo so vodili s seboj. Tiste bi se šele ustrašila, Julka, ko si tako strahopetna!«

»No, mati!« je bilo Julki nerodno. »Prav nič več se ne bojim!« Skočila je k oknu, da bi še enkrat videla tri kralje, zlasti črnega. Pa jih ni bilo več: le na beli stezi je veter s snegom zasipal njihove stopinje.

ČIČO STOJAN — FR. BEVK

V KOVAČNICI

HRUM SE ČUJE — TRESK IN ZVENK,
NAKLO POJE IN JEČI,
KOS ŽELEZA — PLINKÉ, PLENK! —
V DROBNE ISKRE SE PRŠI.
BIJTE, BIJTE, NAJ ZVENČI!
TU SE NOVI LEMEŽ KUJE.
IN UDAREC VSAK HRUMI,
VPIJE, DA SE DALEČ ČUJE:
TANGA TANGA — TANGA TUK!
KUJE LEMEŽ SE ZA PLUG.
POJDE V POLJE MLAD JUNAK,
TAM SI PEL BO IN ORAL
PRAV OD ZORE V POZNI MRAK,
POTLEJ ŽITO POSEJAL.
ZRNA SONCE BO OGRELO,
DA ZAKLIJE, ZRASE KLAS,
DA BO POLJE ZAZORELO,
PRIDE ŽETVE ZLATI ČAS.
PA ZATO VAM KLIČEM JAZ:
TANGA TANGA — TANGA TUK,
KUJE LEMEŽ SE ZA PLUG!

